

Newroz kutlu olsun

Baharın müjdecisi ve bu coğrafyada halkların direniş sembolü olan Newroz kutlu olsun.

toplumsal özgürlük

20 TL / Mart 2026

Bu savaşı emekçi halklar bitirir!

ABD-İsrail'in İran üzerinde yoğunlaştırdığı gerilim; füze saldırıları ve İran devletinin karşı hamleleriyle bölgesel bir savaşa doğru eviriliyor. Savaş, sermayenin derinleşen küresel krizinin bir sonucudur. Emperyalizm krizden çıkış yolunu yaşadığımız bölgeyi büyük bir savaşa sürüklemek olarak görüyor. Ne kadar acımasız ve ciddi olduklarını Gazze'de yaptıklarından biliyoruz. Aynı uygulamayı bugün İran halkları üzerinde de yapmayı deniyorlar. Saldırının hemen başında bombalanan okuldan ve ölen onlarca çocuktan bunu görmek mümkün.

Emperyalizm halklara kan, gözyaşı ve daha fazla sömürüden başka bir şey vaat etmiyor. ABD-İsrail öncülüğünde tüm dünyayı daha fazla silahlanmaya iten bu sürecin en büyük kaybedeni dünyanın emekçi halklarıdır. Teknolojisi magazin malzemesi haline gelen her bir füzenin maliyeti ve yarattığı sonuçlar halkları daha fazla yoksullaştırmaktan başka bir işe yaramıyor. Silahlanmaya ayrılan her bir kuruş işçinin, emekçinin, emeklinin alın teriyle büyütülüyor. Bu, dünyanın her yerinde böyle. NATO denen emperyalizmin terör örgütü üye devletlerini daha fazla silahlanmaya zorlarken her bir kurşun biz emekçi halkların cebinden çıkıyor.

Yani dostlar bugün dünden daha yoksulsak bir sebebi de savaştır. Ve bu savaşın sonucu ne bizi ne de dünyanın farklı bir coğrafyasında yaşayan emekçi halkı zengin edecek. Zengin olanlar dünyayı yıkıma götüren bir avuç kapitalistten başka kimse değildir. Atılan her füze, sıkılan her kurşun bunların kasasına giren paradır.

AKP-MHP iktidarı da bu savaştan elde edeceği kârın peşindendir. Orta Doğu'da emperyalist hegemonya altında inşa edilmek istenen yeni düzende yerini kapmaya çalışan saray rejimi bu savaşın fiili taraflarından biridir. Ülkede NATO üstleri halen çalışmakta, İsrail ile her tür ticaret açık ve gizli sürdürülmektedir. Savaşa doğru atılan her bir adım emekçi halkımızı daha fazla yoksullaşma ve can güvenliği tehdidi ile karşı karşıya bırakmaktadır. AKP-MHP iktidarı tarafından açlık sınırı altında bırakılan asgari ücret, daha fazla çalışmak zorunda bırakılan milyonlar, ertelenen grevler, verilmeyen sosyal haklar ile işçiye, memura, emekliye vermediği yaşama hakkını emperyalizmin ayaklarına sermektedir. Bu gidişe dur diyecek yegane güç emekçi halkın direnişi olacaktır. Dolayısıyla bu savaşı bitirecek yegane güç de emekçi halkları olacaktır.

Epstein İmparatorluğu kurulabilir mi?

Hedef açıktır, bölgeye cehennem dayatılıyor. Gazze örneği farklı biçimlere bürünerek bölgeye yayılıyor, daha da fazlasıyla yayılacak ve bölge etnik ve inanç eksenindeki çatışmaların hakim olduğu istikrarsız bir konuma yerleştirilecektir.

Oğuzhan Kayserilioğlu

1- İran'a saldırının çok fazla sebebi olmakla beraber en yakın en somut hedef, Orta Doğu'nun yeni düzeninin inşasına hız vermek ve bu inşada İsrail'in belirleyici konumunun güç kazanmasını sağlamaktır.

11 Eylül 2001'deki El Kaide saldırısı gerekçe gösterilerek 2003'de yapılan Irak'a askeri müdahale, İsrail'in bulunduğu coğrafyadaki "yalnızlığını" gidermek için 2020'de BAE-İsrail arasında ilk adımı atılıp sonra genişleyen "İbrahimi Anlaşma" ("Abraham Accords") etrafında oluşturulan bloklaşma, kontrollerinde olan IŞİD eliyle Suriye'ye dayatılan iç savaş ve günümüzdeki Şara diktatörlüğü hamleleri, kurulması hedeflenen İsrail merkezli Yeni Orta Doğu Düzenine (YODD) doğru atılmış adımlardı.

Şimdi yapılan son hamleyle, İran'ın yaşar kalabilmek için sadece kendisiyle meşgul olacağı bir güç seviyesine indirilmesi ya da hatta mümkünse İran'ın var olma iradesinin çözülerek dağılmasıdır. İran çözülürse bölgedeki istikrarsız ve dağınık durum İran coğrafyasını da kapsayacaktır.

Sonra 2003'de yapılan askeri müdahaleye rağmen ABD kontrolünün yeterli güce sahip olmadığı Irak'a yeniden müdahale edilecek ve Körfezdeki "Emirlik" diye adlandırılan çete-devletler şimdi olduklarından daha yoğun kontrole alınacaktır.

Ve nihayet, Cemaat operasyonuyla deneyip başaramadığı Türkiye'yi daha derin ve daha yoğun olarak içermek ve İsrail'in bölgedeki hegemonyasını kabul edebilecek bir seviyeye yerleştirmek hedeflenecektir. İsrail'den bu yönde açıklamalar şimdiden başladı. Ancak, Türkiye'de kapitalizmin gelişmesinin ve Batı ile iç içe geçme düzeyinin geldiği aşamanın derinliği farklı bir müdahale biçimini gereksiniyor. Bir saldırı sonrasında yaşanacak "yıkım" küresel ekonomiye zarar vereceği için askeri hamle göze alınamayacaktır.

Hedef açıktır, bölgeye cehennem dayatılıyor. Gazze örneği farklı biçimlere bürünerek bölgeye yayılıyor, daha da fazlasıyla yayılacak ve bölge etnik ve inanç eksenindeki çatışmaların hakim olduğu istikrarsız bir konuma yerleştirilecektir.

Bölgedeki hedef istikrarsızlık, ucuz emeğin kullanılması, doğal zenginliklerin yağmalanması ve kalıcı yoksulluktur.

(...) *Devamı 4. sayfada*

Bugünün içindeki gelecek: Program, gündelik siyaset ve sosyalizm hedefi

Juliana Gözen

"Somut güç, ancak somut güçle yenilebiliyor; ama teori de, yığınları sarar sarmaz, somut bir güç durumuna geliyor." Şüphesiz çok bilinen bu sözüyle Marx, teorinin ancak maddi hayatın gerçek hareketine bağlandığında tarihsel bir kuvvet haline gelebileceğini anlatıyordu. Teori kendi başına doğru olsa da onu güç yapan, toplumsal çelişkileri açıklayıp onları değiştirme iradesiyle buluşturabilmesidir.

(...) *Devamı 2. sayfada*

Emekçilerinin varoluşunun tek koşulu, aralıksız direniş!

Türkiye'nin içerisinde bulunduğu durumda emekçilerin hayatlarının sürdürülebilmesi sadece direnişle mümkündür.

5

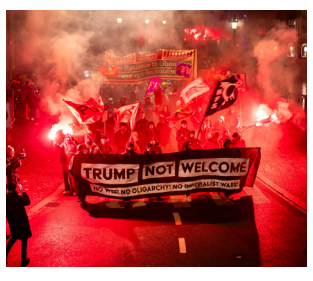

Davos'tan Münih'e Atlantik İttifakının parçalanışı

ABD emperyalizmi işine gelmeyen kendi yarattığı kuralları bir bir parçalıyor.

6

2026'nın talan bilançosu

2026'nın ilk iki ayında Maden ve Petrol İşleri Genel Müdürlüğü (MAPEG) tarafından 667 yeni maden sahası daha ihaleye çıkarıldı.

7

POLİTİKA

Komisyon Raporu: Süreç mücadeleye yazgılıdır

Saray rejiminin süreci görme biçimine içkin olarak yüzleşme bakışımından, faili meçhul cinayetler, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar gibi halka karşı işlenmiş suçlara dair tek bir cümle bulunmaması ise kimseleri şaşırtmıyor.

Perihan Koca

1 Ekim 2024 tarihinde Devlet Bahçeli'nin 'beklenmedik' tokalaşma hamlesiyle kamuoyu önüne taşınan yeni 'süreç', bundan tam bir yıl evvel 27 Şubat 2025 tarihinde Kürt halk önderi Abdullah Öcalan'ın 'Barış ve Demokratik Toplum' çağrısıyla PKK fesih kongresi ve temsili silah bırakma töreniyle yeni bir aşamaya evrildi. Bu yeni aşamada, bir buçuk yıllık süreç gidişatının devlet-iktidar cenahından tek somut adımı sayılabilecek olan meclis süreç komisyonu, adı, içeriği, işlevi ve niteliği bakımından başlangıcından-bitimine fazlaca tartışmayı bağrında taşıyarak resmi adıyla Milli Dayanışma, Kardeşlik ve Demokrasi Komisyonu olarak 5 Ağustos 2025 tarihinde kuruldu. 18 Şubat 2026 tarihi itibariyle açıkladığı 110 sayfalık rapor ile de çalışmalarını tamamlamış oldu.

***

18 Şubat'ta açıklanan meclis süreç komisyonunun raporunda "Kürt sorunu" ya da "Kürt meselesi" ifadelerini raporda görmek mümkün değil. Özellikle meselenin Kürt meselesi olarak ortaya koymaktan imtina eden, sorun ve çözümü tüm tarihsel bağlamından koparak "terör sorunu" olarak ifade eden bir yaklaşım hakim.
Kürt sorunu, bu raporla birlikte bir kez daha terör parantezine sıkıştırılıyor.
Sorunun adı, kök nedenleri raporda yer bulmazken sonuçlar üzerinden tespit, tahlil ve önermeler yapılıyor.
Kürt varlığı ise bu raporda sadece kardeşlik kavramıyla yer buluyor, kardeşlik bağlamı eşitlik ya da eşitlikçi bir çözüm yerine ikame edilen bir kavramsallaştırma olarak ele alınıyor.
Rapordaki ifade ediş biçimi ya da ifade edilmeyenler negatif-pozitif dil gibi içi boş kavramlarla açıklanabilecek dilsel bir tercihden ziyade bir siyasi tercih ve yönelime işaret ediyor. Despotik devlet geleneğinin günümüzdeki temsilcisi olan ve faşizmi tahkim etme arayışında olan iktidarın meseleyi yeniden çerçeveleme biçimine. "Terörsüz Türkiye" konseptinde ısrar edilen siyasi bir tercihe işaret ediyor.
Hatırlanacaktır; 1990'lı yıllardaki ilk TBMM raporları, 2009, 2013-2015 çözüm süreci belge ve metinleri, meseleyi "Kürt sorunu" olarak tanımlıyordu. Önermelerini kimlik sorunu çerçevesinde, temel hak ve hürriyetler, kültürel haklar üzerinden tarifliyordu. Elimizdeki güncel raporda ise sorunun daha çok silahsızlanma ve güvenlikçilik çerçevesine oturtulduğu, devletin atacağı somut adımların silahsızlanmayla birlikte koşullara bağlandığı görülüyor. Dünya çatışma çözümlerinden farklı bir tersten gidiş ve nevi şahsına münhasır bir süreç konsepti çerçevesinde.

***

Öte yandan, Kürt halkının kimliksel tanınma talebi raporda yer bulmayarak olası bir eşit yurttaşlık hakkının önüne set çekiliyor. Anadili hakkı gibi temel yurttaşlık haklarına ilişkin önermelerde bile bulunulmuyor.
Tüm muhalefet tarafından önemsenen ve özellikle öne çıkarılan 6. ve 7. başlıklardaki hukuk temelli belirlemeler Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararlarına uyum, Anayasa Mahkemesi içtihatlarının bağlayıcılığı, kayyumlara dair belirlemeler önem arz etmekle birlikte silahsızlanma süreci tamamlanmadan mevcut anayasadaki yükümlülükleri uygulamak için bile koşullu tutum oluşturuluyor. Örgütün feshi kritik eşik olarak ifade edilip, kendini feshedecek örgütün üyelerine yönelik geri dönüş için yasal güvenceler sunan önermeler raporda içerilmiyor. "Suça bulaşmamış örgüt mensuplarının entegrasyonu"ndan söz edilirken, "yasal düzenlemeler toplumda cezasızlık ve af algısı oluşturmamalıdır" vurgusu yapılıyor.

> ***Kürt sorunu, bu raporla birlikte bir kez daha terör parantezine sıkıştırılıyor.***

Saray rejiminin süreci görme biçimine içkin olarak yüzleşme bakışımından, faili meçhul cinayetler, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar gibi halka karşı işlenmiş suçlara dair tek bir cümle bulunmaması ise komisyon boyunca dinlemelerde bulunulan kurum kuruluşlar dahil kimseleri şaşırtmıyor.
Kürt halkının siyasal statüsü tartışılmazken, 'Terörsüz Türkiye' konseptine içkin bir makbul Kürt kimliği arayışında olunduğu görülüyor.

***

Rapora yönelik, DEM Parti'nin verdiği şerhli evet oyu ile TİP ve EMEP'in verdiği hayır oyunu karşı karşıya getirerek ve geniş pencerede Kürt siyasi hareketi ve sosyalistleri hasımlaştırarak bakmak yapılması gereken en son şey olmalıdır. Meseleleri bağlamından koparak ve demokratik muhalefetin iç gerilimlerini kaşıyarak, ayrıştırarak tartışmaları bir kısır döngüye kilitlemek yerine, her siyasal gücün misyonunu aynılaştırmadan kavramak gerekiyor. Saray rejimi dışında kimselere yaramayan bu protest tartışmalar yerine, raporun niteliği, siyasi yönelimine odaklanarak ufuktaki faşist rejim olasılığı ve sürecin risklerini görmek ve ama en önemlisi sürecin açtığı imkan ve olanaklar üzerinden siyaset üretme sorumluluğundan yana bir taraflaşmaya gitmemiz gerektiği kanaatini taşıyorum.
SAMER raporunda da özel olarak yer bulduğu gibi, sürece halkın siyasal katılımını hedefleyerek, toplumu bekleme odasındaki seyirci pozisyonundan özne pozisyonuna geçirecek, toplumsal muhalefetin kanallarını açarak ortak mücadele hattını örgütleyecek kurucu bir siyaset üretme hedefiyle kuşanmalıyız.
Zira sürecin gidişatı da raporun muhtevası da bize şunu gösteriyor:
Süreç mücadeleye yazgılıdır.

Bugünün içindeki gelecek:
Program, gündelik siyaset ve sosyalizm hedefi

Sosyalizm, yalnızca iktidarın ele geçirileceği bir an değilse -ki değildir- o ana doğru yürüyüş, ancak bugünün siyasetinde kurulabilir. Siyaset ise bugünün verili toplumsal ve siyasal koşullar içinde yürütülür.

Juliana Gözen

(...) *1. sayfadan devam*

Teori kuvvete siyasetle dönüşür. Soyut ilkeler somut taleplerle, tarihsel hedefler güncel mücadele başlıklarıyla buluşur siyasette. Programımızda dile gelen sosyalizm hedefi ancak emekçilerin gündelik hayatında yaşadığı sorunlara temas ettiğinde, onların acısını, öfkesini ve beklentisini örgütlediğinde maddi bir güç olabilir. Aksi halde iddia ettiği doğrular bugüne tercüme edilememiş soyut gelecek tahayyülleri olarak raflarda yerini alır.
Sınıfın tarihsel çıkarlarını bugünün mücadelesiyle buluşturma geriliminin pratiği olan siyaset, başlı başına sürekli hareket halinde olan bir eksen üzerinde hayat bulur. Mücadelede gündelik olanla tarihsel olan arasındaki gerilim, hem siyasi mücadeleyi hem de teoriyi besleyen diyalektik bir bağ oluşturur.
Bununla birlikte, siyaset alanındaki bu gerilim, bir yanda yalnızca anlık gündelik deneyime saplanan bir yaklaşım, öte yanda geçmişi kendi bağlamı yerine kalıplaşmış normlarla yorumlayan bir bakış arasında sıkışır; bu iki uç, nihayetinde devrimci hedeflerin pratiğinden uzaklaşır.

Gelecek bugüne nasıl taşınır?

Sosyalizm, yalnızca iktidarın ele geçirileceği bir an değilse -ki değildir- o ana doğru yürüyüş, ancak bugünün siyasetinde kurulabilir. Siyaset ise bugünün verili toplumsal ve siyasal koşullar içinde yürütülür.
Bugünün siyasal ortamı hızlı tepki üretmeyi zorunlu kılıyor. Bugün Türkiye'de siyaset faşistleşen yönetim biçiminin kurumsallaşması, bölüşüm krizinin derinleşmesi, ücretlerin erimesi, işçi direnişleri, gençliğin gelecek kaygısı, kadınların yaşam ve özgürlük mücadelesi, Kürt halkının mücadelesi ve daha bir dizi mücadele başlığı üzerinden şekilleniyor. Bu tablo, sosyalist siyaset için riskler ama aynı zamanda imkanlar barındırıyor.
Nasıl riskler? Örneğin hayat pahalılığına karşı mücadele. Ücret artışı talebi bugün geniş kesimlerin talebi ve bu mücadeleyi vermek zorunludur. Ancak bu talep yalnızca mevcut düzen içinde bir iyileştirme çağrısına indirgenirse, sistemin sınırlarını aşan bir bilinç üretilemez. Bu mücadele verilirken aynı zamanda üretim ve bölüşüm ilişkilerinin kendisi sorgulanmadıkça, artan ücretin neden sürekli eridiği, zenginliğin nasıl üretildiği ve kim tarafından gasp edildiği ortaya konmadıkça, verilen mücadele düzen içi bir basınç boşaltma mekanizmasına dönüşebilir.
Benzer şekilde işçi direnişleri yalnızca ekonomik kazanımlarla sınırlı kaldığında, sınıfın siyasal özneleşme potansiyeli açığa çıkarılamaz. Her bir direnişi aslında iktidar ilişkilerinin küçük bir modeli olarak görmemiz gerekir. Bu mücadeleler örgütlü siyasal süreklilikle birleştiğinde stratejik bir anlam kazanır, aksi halde birbirinden kopuk ve dağınık patlamalar olarak kalır.
Temel risk, gündelik siyasetin hızı ve akışkanlığı içinde yönün stratejiden uzaklaşması. Kısa vadeli kazanımlar uğruna uzun vadeli hedefin belirsizleşmesi, siyasetin taktik manevralara indirgenmesi, programın ise "orda bir köy var uzakta" noktasına yerleşmesi tehlikesi vardır.

> ***Temel risk, gündelik siyasetin hızı ve akışkanlığı içinde yönün stratejiden uzaklaşması.***

Tarihsel olanı kutsallaştırıp şablonlaştırarak, güncel olguların bu şablonun içerisine girmesine beklemek de diğer sapmadır.
Peki o halde, bugün geniş kesimlerin küçülen ekmeklerinin geri kazanılması ile üretim araçlarının mülkiyeti arasındaki bağı nasıl kuracağız? Emekçilerin farkında olmadan sürdürdüğü haysiyet talebi ile sınıf egemenliği arasındaki ilişkiyi göstermek o kadar kolay mı? Herkesin arzusu ve ihtiyacı olan demokrasiyi emek-sermaye çelişkisi zeminine nasıl oturtacağız?

Bugünün içindeki gelecek dinamikleri

Emek-sermaye çelişkisi ekonomik, toplumsal ve siyasal alanı belirleyen kurucu bir dinamik haline geldi. Ve bu dinamik, bugünün mücadelelerini kaçınılmaz biçimde düzen sınırlarını zorlayan bir hatta doğru itiyor.
Bugün karşı karşıya olduğumuz demokratik sorunlar – yoksulluk, güvencesizlik, hak gaspları ve baskı rejimi – her biri, sermayenin kriz koşullarında kendini yeniden üretme biçimlerinin doğrudan sonucudur. Bu nedenle, ekmek, ücret, barınma talepleri salt kısa vadeli iyileştirmeler değil; aynı zamanda üretim ve bölüşüm ilişkilerinin sorgulanmasına, sınıfın kolektif bilincinin açığa çıkmasına ve sosyalist hedefle somut bağların kurulmasına olanak tanır.
Her işçi direnişi, kadın ve gençlik mücadelesi, demokrasi talebi, birer deneyim alanı ve örgütlenme fırsatıdır. Bu mücadeleler, tarihsel hedefle bağlandığında, bugünün krizleri içinde filizlenen geleceğin dinamiklerini açığa çıkarır ve sosyalist siyasetin somut zemini haline gelir.
Krizler tehdittir ama aynı zamanda örgütlenme, bilinçlenme ve sosyalist hedefleri bugünün pratiğiyle birleştirme fırsatlarıdır da. Her mücadele, gündelik taleplerle tarihsel hedef arasında köprü kurma potansiyeli taşır kendi içinde. Emekçilerin hak arayışı, sınıfsal ve toplumsal bilincin açığa çıkması ve kolektif örgütlenmenin deneyim alanı haline gelir.
"Ekmek! Toprak! Barış!" talepleri gibi basit ve sade talepler nasıl 1917'de işçilerin ve köylülerin uzun süren açlık, savaş ve baskıya karşı ayaklanarak devlet iktidarına giden yolu açtıysa, bugün de her bir mücadele başlığımızı sosyalist hedefle bağlayarak geleceğe uzanan basamaklar haline getirebiliriz.
Bugünün mücadele dinamikleri de benzer bir potansiyel taşıyor. Hem bugünü dönüştüren hem de geleceğin örgütlü ve özgür toplumsal dinamikleri olarak, en sert krizlerin ve baskıların arasındaki çatlaklardan filizleniyor.

POLİTİKA

Yeni kabine ve "seçim olmayan seçim" hazırlıkları

"Seçim olmayan seçim" takvimi işletilirken ortaya çıkabilecek pürüzleri giderecek, rüştünü de İstanbul adliyelerinde ispatlamış, Selahattin Demirtaş'a, Can Atalay'a, Canan Kaftancıoğlu'na, Ekrem İmamoğlu'na verdiği siyasi yargı kararlarıyla militanlık sınavını başarıyla vermiş bir isme ihtiyaç vardı.

Hasan Durkal

Hatırlanacağı gibi 2024'ün seçim sonuçları iktidar ortaklarının keyfini kaçıran nitelikteydi. Özellikle 2024 yerel seçimlerinin ardından halk öfkesinin CHP oylarına yönelmesiyle birlikte ülke nüfusunun büyük bir bölümünü barındıran yerel idari birimlerin yönetimleri CHP'ye geçmiş, kayyımlarla gasp edilen Kürt belediyeleri de HDP tarafından geri alınmıştı. AKP'nin ve MHP'nin geleneksel kaleleri olarak adlandırılan ve Türkçü-İslamcı seçmen barındıran "kaleleri"nin bir kısmı da bu seçimlerde muhalefet tarafından kazanılmıştı.

Evet, 2024'ün yükselen gücü restorasyoncu CHP olmuş ve üstelik bu yükseliş kendi siyasal liderini de yaratmıştı. İstanbul'u üç kez kazanan ve seçim kampanyasını İstanbul Büyükşehir Başkanlığı'ndan ziyade müstakbel cumhurbaşkanı olarak öne çıkmış ve sermaye çevrelerinin de desteğini almıştı.

Ancak iktidar ortakları bu yükselişi izleyecek değillerdi ve içerisine girdikleri o geri dönüşü olmayan yolda daha fazla ilerlemekten başka çareleri yoktu. Bu anlamda 2024'ün galiplerinin nefes almalarına fırsat vermeyecek ve her koşulda onları sıkıştıracak bir eylem planı adım adım işletildi.

CHP'ye yönelik peş peşe operasyonlar, kayyımlar, yargılamalar, davalar, iddianameler birbirini izledi. Davalar o kadar çok ki artık takip etmekte zorlanıyor insanlar. Her halükarda yasaların, anayasanın ve hukuk normlarının tasfiyesinin yanında bilinen anlamda seçimlerin de tamamen mizansenlere dönüştürülmek istendiği bir hamlenin içerisindeyiz.

Yeni kabinenin işaret ettikleri

11 Şubat 2026 Çarşamba gece yarısı Resmi Gazete'de yayımlanan karar ile Adalet ve İçişleri Bakanlığı'na yapılan yeni atamalar bu hamle içerisinde değerlendirilmelidir. Tıpkı Milli Eğitim Bakanlığı koltuğunda oturan bakanın gözü karalık, yasa tanımazlık ve en önemlisi militanlık niteliklerini bünyelerinde taşıyan iki isim şimdi devlet hiyerarşisinin en önemli iki bakanlığına getiriliyordu. Adalet Bakanlığı'na İBB soruşturmasıyla rüştünü iyice ıspatlayan Akın Gürlek, İçişleri Bakanlığı'na kendisiyle uyumlu bir şekilde çalışması hedeflenen Türk-İslam militanı Mustafa Çiftçi getirildi.

Bu kabine değişikliğinin hemen öncesinde CHP'ye yönelik alttan alta yürütülen operasyonun yeni bir darbesi gerçekleştirilmişti.

2024'ün muzaffer partisi CHP kazandığı belediyelerle Türkiye nüfusunun büyük bir bölümünün yaşadığı kentlerin yerel yönetimlerini ele geçirmişti. Operasyon tam da bu noktaya yapılıyordu ve gerek kayyımlar gerek ihale/yolsuzluk soruşturmaları gerek partiden istifaya zorlayan kovuşturmalarla 2024 zaferinin altı boşaltılmaya başlanmıştı. Bu darbenin son faslı Ankara'nın Keçiören belediyesine yapılmış ve ülkenin en kalabalık üçüncü ilçesinin belediye başkanı CHP'den istifa ettirilmişti. Keçiören Belediye Başkanı Mesut Özarslan, CHP'nin 2024 seçimlerinde gerçekleştirdiği bozkır devriminin bir sonucu olarak AKP/MHP'nin kalelerinden birisi olan Keçiören'de büyük bir seçim zaferi elde etmiş ve belediyeyi kazanmıştı. Ancak türlü masa başı oyunları ve hemen her yerdeki belediyelerin yumuşak karnı olan usulsüzlükler/yolsuzluk dosyaları Mesut Özarslan'ı ihanete götürdü.

Bu kabine değişikliğinin hemen öncesinde CHP'ye yönelik alttan alta yürütülen operasyonun yeni bir darbesi gerçekleştirilmişti.

Seçim olmayan seçim takvimi

Bu ilk değildi ve görünüşe göre de son deneme olmayacak. Fırsat buldukları her anda CHP'nin yönetimine, belediye başkanlarına yönelecekleri anlaşılan iktidar koalisyonu belli ki gerek kabine atamalarıyla gerekse de CHP operasyonlarıyla bir seçim startını vermiş.

CHP'nin darbe üstüne darbeyle sersemletilerek, hareket kapasitesi daraltılarak en azından seçimlere sersemlemiş ve önderlik kadrosu dağılmış bir şekilde girmesi hedefleniyor. Daha fazlasını yapma fırsatı bulurlarsa elbette yaparlar. Böylece seçim olmayan seçimlerin startı verilmiş oluyor. Adaletin başına bir muhalefet celladı geçirilmesinin temel niyetlerinden birisinin de bu olduğu anlaşılıyor.

"Seçim olmayan seçim" takvimi işletilirken ortaya çıkabilecek pürüzleri giderecek, rüştünü de İstanbul adliyelerinde ispatlamış, Selahattin Demirtaş'a, Can Atalay'a, Canan Kaftancıoğlu'na, Ekrem İmamoğlu'na verdiği siyasi yargı kararlarıyla militanlık sınavını başarıyla vermiş bir isme ihtiyaç vardı. Büyük yetkilere aynı anda kavuşan bakanın yapacağı atamalar ve yargı mensuplarına vereceği ince ayarlar hedeflenen hukuk rejimini hayata geçirebilecek. Seçimlerde il seçim kurullarının uygulamalarına daha rahat müdahalede bulunulabilecek. Sonuçları beğenilmeyen seçim sonuçlarına müdahaleler daha rahat yapılacak ve bir sürü operasyonun daha rahat yapılması sağlanabilecek. Emniyet ve idari bürokrasiden, valililkler ve kaymakamlıklardan sorumlu olan İçişleri Bakanı'nın da benzer bir karakter taşıması bu planın bir diğer parçasını oluşturuyor.

Evet ufukta bir erken seçim belirdi ancak bu gidişatı değiştirebilecek olan tek şey olan demokratik halk muhalefetinin yokluğu, bu seçimin daha öncekilere pek benzemeyen bir "seçimsiz seçim" olma ihtimalini giderek yükseltiyor.

İmaj kampanyası ile liderliğe hazırlanan veliaht:
Bilal Erdoğan

Bilal Erdoğan'ın Galata Köprüsü gösterilerinde öne çıkartılması, farklı unvanlarla sahnelerde boy gösterilmesi babasından bağımsızlaştırma çabaları. Tabanda pişen, yığınlarla bağ kuran ve partiye liderlik yapmaya hazırlanan bir imaj var karşımızda.

Haluk Koşar

Dilimize deyim olarak girmişti bir zamanlar: "Bilal'e anlatır gibi anlat". Şimdi o deyimdeki Bilal büyüdü ve ülke politikasına hazırlanan bir "veliaht" oldu. İlgili ilgisiz pek çok yerde karşımıza çıkıyor artık. Kah bir açılışta, kah bir ödül töreninde ya da bir etkinlikte konuşmacı. Faruk Bildirici'nin yazdığına göre geçen yılın ilk ayıyla kıyaslayınca hakkında yapılan haber sayısı yüzde 400 artmış vaziyette. Ve yine aynı haberde yazdığına göre katıldığı her etkinlikte farklı sıfatlarla anılıyor: İlim Yayma Vakfı Mütevelli Heyeti Başkanı, Türkiye Gençlik Vakfı (TÜGVA) Yüksek İstişare Kurulu üyesi, Dünya Etnospor Birliği Başkanı, Yeni Türkiye Eğitim Vakfı (YETEV) Mütevelli Heyeti Başkanı.

Gerçekte hiçbir anlamı olmayan tüm bu ünvanların Bilal Erdoğan'ın meşruluk alanını genişletme çabasından başka bir karşılığı bulunmuyor. Bir süredir karşımıza çıkarılan bu suret babasının mirasını sırtlanmak için hazırlanan bir figürden başka bir şey değil. Burada "miras"tan kasıt elbette aile yadigarı bir servet değil.

İktidarın aile içindeki devamlılığını sağlamak üzere daha önce damat Berat Albayrak parlatılmış ama bakanlığı döneminde AKP içindeki güç alanlarına yeni gerilimler yüklenmesine sebep olmuştu. Ekonomi yönetiminden kaynaklı sorunların iktidara yönelmesiyle birlikte Albayrak'ın Erdoğan'da toplanan otoriteyi ikame etmekten uzak olması damadı hızla gözden düşürmüştü.

Paylaşılmayan iktidar

Bugün Erdoğan'ın mutlak iktidar tutkusu sahip olduğu yetkiyi paylaşılmaz kılıyor. Bu yetkinin en geniş noktaya ulaşması ve yasal güvence altına alınarak kurumsallaşması en nihai hedef. Fakat biyolojik yaşam süresi buna ne kadar imkan verir bilinmez. Rejimin lidere bağlı yapısı lider sonrasına dair büyük belirsizlikler taşıyor. Erdoğan, otoritesi ile iktidar çevresinde toplanan çeşitli sermaye grupları ve bunlara bağlı fraksiyonları dengeleyen bir güç olarak siyaset sahnesinde yürüyüşünü arada tökezleyerek de olsa sürdürmeyi beceriyor. Geniş manevra yeteneği ile koalisyonlar kuruyor, bozuyor, muhalefeti dizayn ediyor, uluslararası ilişkilerde var olabiliyor. Elbette bunu tek başına yapmıyor. Birlikte hareket ettiği ekibi de kendi otoritesi etrafında merkezileştirmeyi becerebiliyor.

Erdoğan'ın dengeleyici gücü ortadan kalktığı zaman siyaset sahnesinde yaşanacakların belirsizliği "mirasın sahibi" olarak aileden birinin bu niteliği devam ettirmesini zorunlu kılıyor. Bugün bunun için veliaht olarak parlatılan isim Bilal Erdoğan. Görünen o ki AKP teşkilatı da Bilal Erdoğan da birbirlerine alıştırılmaya çalışılıyor. Bilal Erdoğan'ın Galata Köprüsü gösterilerinde öne çıkartılması, farklı unvanlarla sahnelerde boy gösterilmesi babasından bağımsızlaştırma çabaları. Tabanda pişen, yığınlarla bağ kuran ve partiye liderlik yapmaya hazırlanan bir imaj var karşımızda. Şimdiden başlayan ve seçimlere yatırım yapan bir kampanyanın yürütüldüğüne şahitlik yapıyoruz.

Babasından sonra oğluna biçilen rol ve ailenin diğer üyelerinin iktidardan aldıkları görevler haklı olarak "saltanat" yakıştırmaları ile karşılanıyor. Tıpkı dünyanın farklı yerlerindeki otoriter rejimlerin de aile üyelerine benzer roller biçmesi gibi. Arjantin'de Milei'nin ablası Karina Milei, Trump'ın damadı ve eski baş danışmanı ve şimdinin gayrı resmi danışmanı Jared Kushner ve Trump'ın oğlu Barron Trump, Azerbaycan Cumhurbaşkanı eşi Mihriban Aliyev gibi örnekler faşizme doğru yelken açan rejimlerde liderlik sorununun aile ile ikame edilmeye çalışıldığını gösteren örnekler.

Bilal'in veliahtlığı

İktidarın bütün hesaplarını kendi kazanacağı bir seçim üzerine yaptığı bilinen bir gerçek. Muhalefetin yıpratılarak ve parçalanarak girdiği, Kürt halkının yanına çekilmeye çalışıldığı, ekonominin şişirilerek düze çıkartıldığı bir sürecin sonunda girilecek seçim aynı zamanda AKP'nin de geleceğini biçimlendirmeye soyunuyor. Hesaplar Bilal Erdoğan'ı milletvekili seçtirerek partinin başına geçirmek gibi gözüküyor. Böylece parti içindeki iktidar mücadelesi kimsenin sesini çıkaramayacağı bir biçimde çözümlenmiş olacak ve mirasın "şehzade"ye devri için de süreç başlatılacaktır. Bu arada amaç seçimden anayasa yapmaya yeter sayı ile çıkılarak yeni rejimi anayasal bir güvenceye kavuşturmak.

"Bilal"e anlatır gibi anlatalım: Hesaplar Bilal Erdoğan'ı veliaht olarak lanse etmek. Oğul Erdoğan, babanın yürüttüğü misyonu devam ettirme adayı. Bunu becerip beceremeyeceği ise ayrı bir konu. Ama halk için yoksulluğun devamını sağlayacağı garanti.

POLİTİKA

Epstein İmparatorluğu kurulabilir mi?

Hedef büyüktür: Çin'i yalnızlaştırmak ve 2000'lerin başında deneyip başaramadığı "Küresel İmparatorluğunu" günün koşullarının yarattığı fırsatları yeryüzünü kana bulayarak değerlendirip inşa etmek!

Oğuzhan Kayserilioğlu

(...) *1. sayfadan devam*

2- Savaşın şu ya da bu biçimde ABD-İsrail ikilisinin üstünlüğüyle bitmesi, vurguladığımız gibi ikilinin bölgedeki yeni hamlelerinin önünü açacaktır.
Ama daha ötesinde, ABD şayet İran'da başarılı olursa yeniden canlandıracağını iddia ettiği Monroe doktrinini pratikleştirme yönünde moral kazanıp hamleler yapacaktır. Bu hamlelerin, Venezüella'da daha güçlü konumlanıştan başlayarak bütün Amerika kıtasına yöneleceği anlaşılıyor. Küba ilk hedef olarak görülüyor, ama güncelliğin yaratacağı fırsatlar değerlendirilerek süreç başta Meksika olmak üzere başka ülkelerden de başlayabilir. Sömürgeleştirme, ucuz emeğin kullanılması ve doğal zenginliklerin yağmalanması, yoksullaştırma Latin coğrafyasına da dayatılacaktır.
Kaotik bir ortamda her türden yasaları çiğneyip emrivakiler yaparak ilerleyecek böylesi bir küresel yönelimde, sürecin histerik ve vurguncu yapısı gereği herhangi bir yerde durmak imkansızdır. Durmak, dünyaya dayatılan yeniden sömürgeleşme sürecinin asabiyetinin dağılıp tıkanması ya da hatta geriye düşmesi riskini yaratıp güçlendireceğinden, ek güçler olarak dünyanın birçok bölgesinde yerel devletleri hizmetine alarak benzeri yönelimler gerçekleştirilecektir.
Elbette, gelişmeler bu biçimde akmayabilir, saldırganların hesapları savaşın iniş çıkışları içinde sürekli yeniden yapılanacak, farklı biçimlere bürünecektir. Ancak, şimdi yaşanılan çok yönlü ve çözümsüz krizlerin doğurduğu sıkışmaları küresel bir imparatorluk kurma hedefiyle hamle yaparak aşma niyeti çok açıktır. Ellerindeki muazzam boyuttaki askeri güce dayanarak hedeflerine doğru ilerleyebileceklerini hesaplıyor olmalılar.
Hedef büyüktür: Çin'i yalnızlaştırmak ve 2000'lerin başında deneyip başaramadığı "Küresel İmparatorluğunu" günün koşullarının yarattığı fırsatları yeryüzünü kana bulayarak değerlendirip inşa etmek!
Sonra sıra Çin'e diz çöktürmeye gelecektir.

3- Hemen belirtilmelidir ki; böyle bir sürecin gerçekleşmesi neredeyse imkansızdır. ABD elitlerinin Trumph'ın sözcülüğünü yaptığı bir kesimi küresel hegemonik güç olma üstünlüğünü kaybetmenin yarattığı adeta histerik bir ruh haliyle çılgınca hesaplar yapıyor olsa da, yürütmeye çalıştıkları sürecin her adımında şimdi İran'da olduğu gibi şiddetli tepkilerle karşılaşacak, yalnızlaşacak ve kaybedecektir. Ama şimdi yöneticisi oldukları haydut devlet ABD'nin elindeki muazzam askeri güçle yöneldikleri bütün alanlarda ağır yıkım yaratabilirler.

4- ABD elitlerinin tümü küresel hegemonyayı kaybetme travması içinde olsalar da, daha çok muhalefetteki Demokrat Parti'de kendisini ifade eden güçlü bir odak, Trumph'ın öncülüğündeki şimdiki yönelimin karşısında konumlanıyor.
ABD devleti içindeki güç alanlarının tümü hegemonyayı yeniden kazanma yönünde davranma eğilimindeler, ancak Trumph tarzı gidişin şimdi var olduğu kadarıyla hegemonik konumlarını da hızla ve tümüyle kaybettireceğini savunanların varlığı açıkça görülüyor. Hatta İran'la yaşanan savaş bu güçlerin seslerini daha fazla çıkarmalarını zorladı.
O arada, küresel hegemonyanın ancak Çin'le ikili bir ittifak halinde kurulabileceği yönünde görüşler de oluşmaktadır.
Öte yandan, kamuoyu yoklamalarına göre ABD halkının sadece %20'si İran'la savaşı desteklemektedir. Bu rakamın biraz abartılı olabileceğini düşünsek bile, halkın savaşa karşı olduğu açıktır.
ABD içinde İsrail'e dönük sınırsız destek eğilimi de Gazze soykırımından başlayarak zayıflamaya başlamış, günümüzde azınlık düzeyine inmiştir.
Son olarak, herkesin yüzünü buruşturup midesi bulanarak öğrenmeye maruz kaldığı Epstein olayında ortaya çıkan başta Trump olmak üzere ABD elitlerinin yüz kızartıcı suçları, hem ABD'de hem de dünyanın tümünde ABD'li elitlere dönük bir aşağılama ve nefret doğurmuş, ortaya çıkan her yeni belge de bu nefreti körüklemektedir. Bu güçlerin hegemonya ve hatta imparatorluk dayatmalarının yeryüzündeki bütün toplumlar için hiçbir meşruiyet taşımadığı bellidir.
Trumph'ın ABD dışındaki coğrafyalardaki çılgınlıklarını ABD içinde yapması durumunda; ki şu kısa dönem başkanlığında yaptıklarına bakılırsa şayet imkan bulursa yapabilir, yapacaktır; ABD bir iç savaşa sürüklenme tehlikesi içindedir.

5- Çin'in, kendi medeniyetinin içinden süzülüp gelen bir tutum olarak, soğuk, elini göstermeyen hesaplı bir tarzda davrandığı, zaman aktıkça gücünün arttığının ve önümüzdeki 10-15 yıl içinde daha da fazla artacağının bilinciyle zamana yayılan bir küresel iddia geliştirdiği görülüyor.

> ***Bölgedeki hedef istikrarsızlık, ucuz emeğin kullanılması, doğal zenginliklerin yağmalanması ve kalıcı yoksulluktur.***

Çin, ekonomik gücünün artmasına öncelik verip o konuda bazı eşikleri geçtikten sonra askeri gücüne, coğrafyasındaki alt yapıya, ilk okullardan yüksek eğitime dek uzanan eğitim sistemine ve bilimsel-teknik gelişimin her alanında güçlenmeye yoğunlaştı. Bu alanların hepsinde ciddi başarılar kazandığı herkes tarafından görülüyor.
Çin, kendi tarihinden gelen bir gelenek olarak ABD'nin tam tersine kendi coğrafyası dışında askeri hamleler yapmaya yönelmiyor. Ekonomik ve kültürel ilişkiler yolu üzerinden küresel hegemonya geliştiriyor. Ancak, tarih akıyor ve kapitalizmin ulaştığı küresel yoğunlaşma aşamasında Çin ne yapacaktır?
Çin günümüzde enerji ihtiyacının karşılandığı kaynakların mesela Venezuella veya İran'ın başta ABD olmak üzere rakip güçler tarafından istila edilip sömürgeleştirilmesi ya da söz gelimi Afrika veya Latin Amerika'da yaptığı bütün yatırımların güvenliğinin yok edilmesi tehlikesiyle yüzleşiyor. Böylesi durumlar günümüz koşullarında askeri bir şemsiye altına alınma ihtiyacı içindedir. Kendi coğrafyası dışında askeri eylemde bulunmama tutumu bu ihtiyaçla çelişmektedir.
Çin, halen "stratejik soğukluk" diyebileceğimiz tutumunda ısrarlıdır. Ama İran savaşında ortaya çıktı ki, İran Çin'in en son teknikle geliştirdiği silahları kullanmakta, Çin'in izleme imkanlarından yararlanmaktadır. Şayet bu yöndeki iddialar doğruysa, Çin'in farklı yönelimlere doğru küçük de olsa adımlar attığını düşünebiliriz.
Söz gelimi, Küba'ya yönelik bir istila girişimi karşısında Çin ne yapacaktır?
Küresel güç olmanın maliyetleri vardır, iddia sahibi olanın o maliyetleri karşılamaktan kaçma lüksü yoktur; aksi takdirde ciddiye alınmama gerçekliğiyle yüzleşmek kaçınılmazdır.
Çin, herkesin de gördüğü üzere, son yıllarda yaşanan küresel gerilimlerde söylemlerinin ağırlığını arttırmış ve iddia düzeyinin çıtasını yükseğe çıkarmıştır.

Suriye gerçekliğinde kırılgan dengeler ve diplomasi

Ferhat Toros

Kendi isyanının rüyasıdır devrimcilik; karmaşıklık bilinmezlik değildir, rüyaların tam da bu belli belirsizliği özgürlüğün asıl tanımını veriyor.
Suriye, uzun süredir Ortadoğu'da en karmaşık politik gerçekliklerden ilerliyor; askeri harekatlar ve diplomasi iç içe geçiyor. 29 Ocak'ta Rojova-Şam arasında yapılan "Anlaşma" Kürtler açısından yeni bir eşik anlamına geliyor. Her ne kadar 5-6 Ocak Paris'te Uluslararası emperyalist güçlerle anlaşmada aldığı güçle HTŞ yönetimi, önce Fırat'ın batısına saldırıp; arkasından doğusuna kadar ilerlese de bu Kürtler açısından "mutlak" bir yenilgi olarak görülmemeli. Kürt kaynakları da zaten durumu "uluslararası güçlerin Kürtleri yok etme komplosuna karşı geri çekilme" olarak belirliyor.
Doğrusu ortada bir anlaşma var, emperyalist güçlerin (özellikle Fransa) garantörlük sözünde mühürlenen bir 29 Ocak anlaşma. Peki 2 Şubat'tan itibaren de yürürlüğe girmiş olan bu süreç istenildiği gibi ilerliyor mu? Evet demek fazla iyimser olur.

Kobani kuşatması

Anlaşmadan on gün öne 20 Ocak'ta başlayan Şam ordusunun kuşatmas halen devam ediyor. İnsani yardımın yolları kesilmiş durumda. Geçici Şam Yönetimi, aslında aynı İsrail'in Gazze'de uyguladığı taktikle hareket ediyor. Ortada büyük çatışmalar olmasa da ateşkes sağlansa bile Kobane' nin yaşam alanları kuşatmayla boğuluyor. Sağlık, gıda yardımları engelleniyor, tıpkı Gazze'deki gibi.
Anlaşma ve entegrasyon bağlamında olumlu görünen bazı unsurları da yok saymamak gerekiyor. Ekonomik kaynakların (petrol, su, ticaret, gümrük vb.) Şam yönetiminin kontrolüne devredilmesi, Ahmet El Şara'nın ise 16 Şubat'ta yayınladığı, yerel yönetime dair kararname bunlardan birkaçını oluşturuyor. Ve tabi en önemli olumluluklardan bir tanesi, Şam-Rojova yetkililerinin Münih Kongresi'nde verdikleri "ortak hareket ediyoruz" mesajı. Zira buraya Rojovayı temsilen Mazlum Abdi ve Ilam Amed; Şam'ı temsilen de Dışişleri Bakanı Şeybani katıldılar. Münih'te ortaklık, entegrasyon istekliliği ilgili beyanda bulundular.

Münih Konferansı, Avrupa Parlamentosu ve Kürtler

Suriye'li Kürtlerin temsilcilerinin (İlam Amed ve Mazlum Abdi) Münih te katılımcı olarak bulunmaları Kürt halkı açısından olumlu ve kritik bir gelişme. Daha önce uluslararası toplantılara Şam yönetimi katılmıştı ama Rojova'lılar pas geçilmişti. Bunda 29 Ocak anlaşma sonrası gelişmelerin etkisi büyük elbette. Avrupa Parlamentosu'nu 26 Şubat toplantısına bu defa İlham Amed'in yanında YPJ komutanı Rohilat'ın askeri elbiseyle katılması yeni Kürt diplomasisinin güçlü bir göstergesi. Tüm bu gelişmelere, politik dengelere rengini veren en başat etkenin KÖH'ün bütünsel direnişçi gücünün olduğunu söyleyebiliriz. Suriye'de Kürtler, askeri ve coğrafi alan olarak güçsüzleşme ve geri çekilme yaşasalar da Dünya'nın askeri ve yerinde kitlesel gösteri gerçekleştirmeleri, Ortadoğu'da Ulusal birlik görüşmeleri (Irak Suriye Kürtleri), ittifaklaşmaları (İran'da 5 Kürt örgütünün ittifak kararı) siyasi ve diplomatik güçlerinin etkili bir dönüşüm yaşadığı gerçeğini saptayabiliriz.

Ortadoğu'da yeni dengeler

Rusya-Ukrayna savaşından sonra,günümüzde Küresel güçleri şekillendiren en önemli olaylar biri kuşkusuz ABD'nin Yeni yılın başında Venezüella baskınıydı. Yöntemi haydutça olan bu baskın sömürgeciliğin ve emperyalist işgalinde yeni niteliğini oluşturuyor. Olayın arkasında Trump'ın "Dünya'nın tek ise benim gücünün ABD olduğunu, hukukun adaletin ise benim ağzımda çıkacak sözlerde anlam bulacağını" ifade etmesi tüm ülke dengelerini, politik örgütlenmelerin belirlenmelerini yepyeni hamlelere yöneltti.
Örneğin AB, Kanada ve Kolombiya ABD karşıtı çıkışlar yaptılar. "Avrupa Birliği silahlanmalı kendi ordusunu kurmalıdır" çıkışıyla Almanya başbakanı Merz, "kuyruğu dik tutarken" devamında da Çin' i ziyaret edip Stratejik ortaklık anlaşmalarıyla Trump'a karşı bağımsızlık mesajları göndermiş oldu. Çin ise soğuk ve kararlı ilerleyişini sürdürüyor. 2049 yılı "Büyük Çin" hedefleriyle de özellikle ABD'nin hoşuna gitmeyecek kendi politik davalarını başarıya ulaştırma inancında olduklarını gösteriyorlar.

Öte yandan ABD ve İsrail için, Suriye'den sonra öncelik Irak, sonra da esas olarak İran odaklı emperyalist kuşatma istekleriyle Ortadoğu'yu yeni bölgesel/küresel dengelere itiyorlar. Türkiye, Arap ülkeleri, Hindistan vb. ülkeler de yeni ittifaklarla sürece kendi açılarından dahil olma yoluna gidiyor.

Riskler fırsatlar

Tüm bu gelişmeler Kürtler açısından kritik bir öneme sahip. Riskler Kürtleri tasfiye planları içinde tehlikeli yok oluşlara sürükleyebilir; ama aynı zamanda yeni Ortadoğu savaş gerçekliğinde uluslararası diplomatik dengeler kurma, savaş gücü devşirme fırsatı da veriyor.
Ortadoğu'daki emperyalist savaş düzeni Türkiye'yi de etkileyen bir gerçekliktir. Şimdilerde olası bir İran-ABD-İsrail savaşının Ülkemizi de sarabileceği unutulmamalıdır. Bu tablo karşısında doğru olan halkların çıkarını önceleyen bir siyasal perspektifini merkeze alarak, Kürtlerle birlikte kurulacak; barışçı ve demokratik bir cumhuriyette ısrar edilmelidir.

EKONOMİ

Şimşek'in programına karşı alternatif program şart

Enflasyon ortamı sermaye açısından aynı zamanda kâr oranlarını artırmak için önemli bir imkân sağlar. Bu bağlamda enflasyon, yalnızca parasal bir olgu değil, sermaye birikim rejiminin emek maliyetlerini dolaylı biçimde yeniden düzenleme mekanizmalarından biri olarak rol oynar.

Serkan Nar

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından açıklanan yılın ilk enflasyon verisi, Ocak 2026 döneminde aylık enflasyonun yüzde 4,84 ile beklentilerin üzerine çıktığını gösterdi. 2025'i yüzde 30,89 ile kapatan yıllık enflasyon ocak ayı itibariyle yıllık aynı seyirde devam etti.

Ocak enflasyonuna ilişkin bu verilerle birlikte, henüz yılın ilk ayında, Erdoğan ve ekonomi yönetiminin 2026 sonu için öngördüğü yüzde 16-19 arası enflasyon hedefinin yakalanmasının imkânsız olduğu anlaşıldı.

Bu, TCMB'nin ilk yanılgısı değil zaten. 2025 yılındaki ara hedef olan % 24'lük enflasyon oranı da tutturulamamış, enflasyon 2025'i % 30,9 ile kapatmıştı. TCMB bu sapmayı açıklarken ithalat fiyatları, gıda şokları, altın birikimi gibi gerekçelere sığınmıştı.

Şimdi enflasyon meselesinin aslında sermeye çıkarlarıyla ne kadar uyuştuğuna bakalım.

Tüketici davranışlarının yönlendirilmesine dayanan fiyatlama stratejilerini, sermayenin kâr oranlarını artırma çabasının bir uzantısı olarak görmek gerekir. Sermaye bunu iki başlıkta yapar. Birincisi bu süreçte metanın etiketi görünür kılınırken, gramaj daraltılması ve kalite düşüşü gibi pratikler çoğu zaman örtük biçimde uygulanır. Ürünlerin gramaj ve kalitesinin düşüklüğüyle temel tüketim metasını üreten sermaye girdileri için maliyet azalır. Göreli olarak artı değer artar. O meta, enflasyon hesaplamalarında veri olarak girdi olarak kullanılsa bile gerçekleri yansıtmaz.

Yani resmî enflasyon göstergelerinin yalnızca nominal fiyat değişimlerine odaklanması, metanın kullanım değerindeki aşınma veya maliyeti azaltacak kimi faktörler, ölçülen enflasyon ile toplumsal olarak yaşadığımız ve hissettiğimiz enflasyon arasındaki uçurumda kendini gizler.

İkincisi enflasyonist konjonktür, firmaların maliyet artışı söylemini gerekçe göstererek fiyat etiketlerini görece kolay biçimde yukarı yönlü ayarlayabilmelerine olanak tanır. Bu durum, fiyat oluşumunun yalnızca nesnel maliyet hareketleriyle değil, sermayenin piyasa gücü ve asıl önemlisi fırsatçılığıyla belirlendiğini gösterir.

> ***Sermayenin kârı artarken işçinin emekçinin mutfağı Erdoğan'ın umurunda olmaz.***

Enflasyon ortamı sermaye açısından aynı zamanda kâr oranlarını artırmak için önemli bir imkân sağlar. Bu bağlamda enflasyon, yalnızca parasal bir olgu değil, sermaye birikim rejiminin emek maliyetlerini dolaylı biçimde yeniden düzenleme mekanizmalarından biri olarak rol oynar.

Enflasyon neden düşmüyor?

Türkiye'de gözlenen yüksek ve kalıcı enflasyonun yukarıda anlatılan bağlamda düşünülmesi gerekir. Enflasyonun yapısal nedenlere göre kapsamlı politikaların hayata geçmemesi ve sürekli revize edilmesi olayın salt teknik bir durumdan ibaret olmadığının açık ifadesidir. Yüksek enflasyonun mevcut sınıfsal güç dengeleri açısından tercih edildiğini görmek gerekir. Nitekim saray iktidarının ve onun ekonomi yönetimi sorumlusu olan Mehmet Şimşek'in enflasyon hedeflerini sık sık güncellemesi sorunun çözümünden ziyade mevcut birikim rejiminin sürdürülebilirliğine öncelik tanımalarındandır. Emekçi sınıfların ücretlerinin arttırılması, alım gücü artışı anlamına gelmez. Tüm koşullar aynı kalmak koşuluyla alım gücündeki her aşınma sermaye birikim sürecine görece artı değer olarak eklenir.

DİSK Araştırma Merkezi (DİSK-AR) araştırmaları da tabloyu net olarak ortaya koyuyor.

Raporda, Ocak 2026'da asgari ücretlilerin henüz ilk maaşlarını almadan ücretlerinde 1,359 TL'lik bir kayıp olduğu vurgulandı. Yaşananlar net olarak gösteriyor ki enflasyon, ücretli sınıflar için yaşam maliyeti krizi iken sermaye için ise kârını artırma için imkândır. Bu çerçevede enflasyon, parasal bir göstergenin ötesinde, sermaye birikim sürecinin sınıfsal karakterini görünür kılan bir mekanizma olarak açığa çıkar. Sermayenin kârı artarken işçinin emekçinin mutfağı Erdoğan'ın umurunda olmaz. Ancak bu durum sürdürülemez. İktidar bloğu içerisinde farklı büyüme modelleri içerisindeki sermaye fraksiyonlarının itirazı artmaya başlar.

Sonuç yerine

Ekonomik istikrar programlarının uygulanması, bir yandan sermaye fraksiyonları arasındaki çıkar çatışmalarını yönetmeyi, diğer yandan toplumsal rızayı üretmeyi önüne koyar. Türkiye bağlamında düşünecek olursak özellikle de uygulanan ekonomi politikaları açısından son süreçte gerilimli bir alan ortaya çıkmaktadır. Yüksek enflasyon ve gelir kaybı koşullarında toplumsal rızanın aşınması, iktidar bloğunun bütünlüğünü korumayı zorlaştırırken; sermaye kesimleri arasındaki rekabet ve yeniden dağıtım mücadeleleri de blok içi dengelerin sürekli yeniden kurulmasını zorunlu kılmaktadır. Bu anlamda son günlerde MÜSİAD ve sanayi odalarından uygulanan istikrar programına dair yükselen eleştirilerin dozunun artmasını bu anlamda okuyabiliriz. Uygulanan ekonomik model ağırlıklı olarak hâkim sermaye grubu olan TÜSİAD ve uluslararası sermayenin beklentilerini karşılama açısından işlevsel iken geleneksel olarak tarif edilen sermaye kesimlerine bir sınır çiziyor. Erdoğan'ın bu salınımın nasıl yöneteceği veya nasıl bastıracağına dair fikir edinmek için kabine değişikliğine bakmakta fayda var. Bu çerçevede, Erdoğan'ın son İçişleri ve Adalet Bakanlığı atamaları salt seçim süreçlerindeki otoriterleşme eğilimlerine işaret etmiyor. Bu tercihler, iktidar bloğunun sürekliliğini zor yoluyla sağlayarak kendisini hukuk ve yargı sopasıyla güvence altına alma arayışının güncel yansımaları olarak görebiliriz.

Son olarak CHP'nin açmazı

19 Mart sonrası Özgür Özel şahsında somutlaşan halk muhalefetinin siyasal sınırları, partinin sermaye fraksiyonları arasındaki tercihlerinin sınıfsal ve yapısal karakteriyle yakından ilişkilidir. Parti programı ve ekonomi politikaları incelendiğinde, belirli sermaye kesimlerinin çıkarlarıyla uyumlu bir çerçevenin benimsendiği hem ekonomiden sorumlu olarak atanan listede hem de programda gözlemleyebiliyoruz. Bu durum, iktidar bloğunun genel yönelimiyle uyuşuyor ve dolayısıyla önemli bir açmazı işaret etmesi açısından önemli. Bu bağlamda muhalefetin sermaye birikim rejimiyle kurduğu süreklilik ilişkisi, mevcut ekonomik modelin Erdoğan yönetimi altında sürdürülmesini dolaylı biçimde kolaylaştıran bir işleve de sokmaktadır. Zira iktidar ve ana muhalefet arasında temel birikim modeline ilişkin herhangi bir kopuşun bulunmaması, uygulanan ekonomi politikaların yarattığı yıkımı Erdoğan tarafından yönetilebilir bir konuma sürüklüyor. Kaldı ki Erdoğan'ın, seçim sürecine girildiğinde, sermaye fraksiyonları arasındaki tercihlerini hızlı ve esnek biçimde değiştirebilme kapasitesine sahip olduğunu unutmamak gerekir. Bu anlamda emeği merkeze alan, alternatif bir program dönemin ihtiyacı olarak duruyor.

Emekçilerin varoluşunun tek koşulu, aralıksız direniş!

Asgari ücretten bugüne, %30'dan fazla zamla sonuçlanan neredeyse hiçbir sözleşme imzalanmadı.
Türkiye'nin içerisinde bulunduğu güncel durumda emekçilerin hayatlarının sürdürülebilmesi artık sadece direnişle mümkündür.

Deniz Tuzcu

Her geçen gün baskının ve şiddetin dozunun daha da arttığı politik atmosferden bekleneceği üzere emekçi de nasibi alıyor. Arkasında AKP-MHP iktidarının desteğini gören tüm sektörlerden patronlar, bu desteği emekçiye saldırmak, sömürünün sınırlarını hiç olmadığı kadar genişletmek için kullanıyor.

Grevlere getirilen erteleme kararları, sendikal mücadelede öne çıkan Mehmet Türkmen gibi isimlerin dönem dönem tutuklanması, grev sürecinde işçinin karşısında onlarca çevik kuvvet dikme gibi uygulamalar artık rutin hale geldi. İşçiler mücadele etmediğinde ise en kolayca sağlanabilecek iş güvenliği gereklerinin dahi gerçekleştirmemesi, iş yerlerinde açık ihmaller sonucu yaşanan katliamların herhangi bir hukuki yaptırım ile sonuçlanmaması da hükümetin işveren kıyakları arasında.

Şimşek Programı maaşlarımızı enflasyon adıyla çalıyor

Tüm bu kıyakların yanına bir de hükümetin ekonomi programını bir bütün olarak eklemek gerek. Şimşek'in enflasyon bahanesi ile maaşlara adeta çökmesi sonucu, ülke tarihinde asgari ücret ilk kez açlık sınırından da düşük açıklandı.

Üstelik asgari ücrete yapılan zam oranı işçi sınıfın asgari ücretli ya da değil, her bir parçasının üzerinde bir silah olarak kullanıldı. Asgari ücretten bugüne, %30'dan fazla zamla sonuçlanan neredeyse hiçbir sözleşme imzalanmadı.

Sadece ocak ayında enflasyonun bir anda tekrar %5 civarına sıçramasıyla beraber, asgari ücrete yapılan zammın önemli bir bölümünün vatandaşın alım gücüne etkisi sıfırlandı bile. DİSK'in açıkladığı verilere göre asgari ücret daha ilk ay içerisinde 1400 Türk lirası civarında değer kaybetti.

Daha doğru ifade ile asgari ücrete yapılan 6000 TL'lik zammın çeyreğine, Mehmet Şimşek enflasyon maskesi altında el koydu. El konulan paranın nereye gittiğini görmek isteyen tüm okurlarımız da, herhangi bir şirketin hükümetten aldığı teşvikleri kontrol edebilir.

Tüm saldırılara karşın sınıfın direnişi sürüyor!

Birlikte hareket eden, örgütlü bir şekilde işverenin karşısına dikilen işçiler hükümet ve patronların kurduğu bu düzen karşısında dahi zaferler elde etmeyi başardı.

Migros depo işçilerinin ülke genelinde birçok ile yayılan direnişi Şubat ayı boyunca sürdü. DGD-SEN öncülüğünde harekete geçen depo işçileri sendikal hakları için ve insanca bir ücret için mücadele etti. Patron Tuncay Özilhan'ın tüm çabalarına ve hükümetin tüm kolluk desteğine karşın istediklerini aldı.

Kolay Gelsin isimli kargo nakliyat şirketinde ise bu kez kuryeler ayağa kalktı. Bir gece gelen mesajla ücretlerinde, totale vurunca zam dahi olmayacağı haberini alan işçiler depoların önünde toplandı ve Koç Holding'e ait şirkete karşı durdu.

Şirketlerin açgözlülüğünün sonuçlarının ne kadar vahşi olduğunu herkese gösteren Soma'da, Torku Termik Santrali'nin kapanacak olması sonucu işsiz kalacak işçiler sekiz gündür direnişini sürdürüyor. Yine Soma'da İmbat Madencilik işçileri maaşların geç ödenmesine karşı, Demirexport işçileri sıfır zam dayatmasına karşı ayakta.

Soma'nın hemen yanında, İzmir'in Kınık ilçesinde ise Polyak Eynez Madencilik'te çalışan ödenmeyen maaşlara karşı eylem sürüyor. Tam 1243 işçi hep beraber kaymakamlığın önüne yürüyüş yaparak haklarını arıyor. Buca Belediye emekçileri ise sözleşmede kazandıkları haklar tam 7 aydır onlara ödenmediği için eylemdeler. Tüm Bel-Sen üyesi işçiler haklarını alana kadar durmayacaklarını, mücadeleye devam edeceklerini ve iş bırakma eylemlerini sürdüreceklerini ifade ediyor.

Direnişler bitmez, sürer!

Tüm bu direnişler, Şubat ayında ülkede yaşanan direnişlerin onda biri bile değil. Ülkenin dört bir yanında, tüm sektörlerde işçilerin artık insanca bir ücret için mücadele etmekten başka bir çareleri kalmadı. Tüm bu karanlığa ve baskıya karşın, AKP-MHP iktidarının devasa şiddet gücüne karşın işçi sınıfı geri adım atmamakta insanca bir yaşam mücadelesini sürdürmekte. Bu mücadeleyi örgütlü bir şekilde sürdürdüğünde ise, her zaman zafer kazanmakta. Migros'ta, Kolay Gelsin'de, yaşananlar bize bunu gösteriyor.

Emin olalım, mücadele ısrarı sürerse önümüzdeki ay zaferle sonuçlanan direnişlere Soma'yı Polyak Madeni, Buca Belediyesi'ni ekleyeceğiz.

Davos'tan Münih'e Atlantik ittifakının parçalanışı

Münih ve Davos tarafından sunulan resim gayet net. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra inşa edilen ABD'nin müttefiklerine sunduğu güvenlik düzeni artık sona erdi.

Uğurcan Yıldız

Amerika Birleşik Devletleri'nin 2025 sonunda yayımladığı ulusal güvenlik strateji belgesiyle beraber dünya yeni bir döneme giriyor. 1945 sonrasında ABD'nin inşa ettiği emperyalist dünya düzeni bir çıkmaza girmişti. Çin'in yükselişi ve ABD'nin artan askeri maliyetleri sistemi aşındırmaya başladı. ABD emperyalist dayatmasını sürdürmek için maliyet bütçesini müttefiklerine paylaştırıyor. Trump yönetimi, Ocak 2026'da Paris İklim Anlaşması ve Dünya Sağlık Örgütü de dahil olmak üzere 66 uluslararası kuruluştan çekildiklerini duyurdu. ABD, dünyada mutlak bir Amerikan hegemonyası kurmayı amaçlayan Donroe Doktrini adı verilen yeni ve agresif bir strateji izliyor. Bu bağlamda ABD güçleri Venezüella Devlet Başkanı Nicolás Maduro'yu kaçırdı. Şimdiyse İran'ı askeri müdahaleyle tehdit ediyor. Avrupa'ya yönelik Grönland'ı zorla satın alma hamleleri de bu dönemin bir parçası. Amaç, Çin'in etkisini kırmak, ABD'yi tekrardan hegemon yapmak ve nadir toprak elementleri gibi stratejik kaynaklarını ele geçirmek.

Davos Zirvesi ve Münih Konferansı

2026 Davos Zirvesi ve Münih Güvenlik Konferansı bu kriz döneminde toplandı. Münih'teki en kritik gelişme NATO 3.0 konseptinin duyurulmasıydı. ABD Savunma Bakanlığı yetkilisi Elbridge Colby, ABD'nin Avrupa'nın konvansiyonel savunmasından çekileceğini açıkladı. Yeni dönemde konvansiyonel savunmanın yükü tamamen Avrupalı müttefiklerin omuzlarında olacak gibi görünüyor. Washington yönetimi kıtaya yalnızca sınırlı bir nükleer caydırıcılık şemsiyesi sunacak. Bu doğrultuda, ABD, müttefiklerinin GSYİH'nın yüzde 5'ini savunmaya harcamasını talep ediyor.

> ***Avrupa, daha önceden ABD'nin sunduğu güvenlik şemsiyesi sayesinde, vatandaşlarına refah sunabiliyordu.***

Avrupa, daha önceden ABD'nin sunduğu güvenlik şemsiyesi sayesinde, vatandaşlarına refah sunabiliyordu. Ancak değişen siyasal koşullar artık AB'yi güvenlik problemleriyle baş başa bırakmışa benziyor. ABD emperyalizmi işine gelmeyen kendi yarattığı kuralları bir parçalıyor. ABD'nin Davos'ta kurduğu Barış Kurulu bunun en tehlikeli örneğidir. Gazze'nin yeniden inşası bahanesiyle kurulan bu yapı, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'ni es geçen bir ağdır. Kurulda insan hakları veya evrensel normlara uyulmadığı gibi, şeffaflıktan uzak, tamamen para veren tarafından kararlaştırılan bir düzen kuruluyor. Serbest ticaret ve gümrük vergilerinin büyük güçler tarafından şantaj silahlarına dönüştürülmesi, sistemdeki orta ölçekli ülkeleri de harekete geçirdi.

Kanada Başbakanı Mark Carney, Davos'ta yaptığı konuşmada: Dünyanın bir geçiş sürecinde değil kopuşun eşiğinde olduğunu ve eski kurallara dayalı düzen, artık kimsenin inanmadığını savundu. Almanya Başbakanı Friedrich Merz ise konferansta yaptığı konuşmada dünyada hukuk ve kurallara dayalı uluslararası düzenin fiilen yok olduğunu belirtti. Dünya Ekonomik Forumu tarafından yayınlanan Küresel Riskler Raporu, bu siyasi çöküşün maliyetini açıkça ortaya koydu. Rapor resmen dünyanın "Rekabet Çağı"nda olduğunu ilan etti. Güven kaybedildi ve çok taraflı işbirliği tamamen baltalandı. Küresel liderlerin yüzde 68'i önümüzdeki on yılı parçalanmış bir düzen olarak görüyor. ABD yönetiminin Dünya Ticaret Örgütü'nün kurallarını çiğneyerek dayattığı evrensel gümrük vergileri, küresel ekonomiyi bir savaş alanına dönüştürüyor. Bu vergiler sadece ekonomik koruma sağlamakla kalmayıp aynı zamanda ülkeleri siyasi olarak dize getirmek için acımasızca kullanılan bir şantaj ve baskı aracı olarak işlev görüyor. Sonuç Münih ve Davos tarafından sunulan resim son derece net. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra inşa edilen ABD'nin müttefiklerine sunduğu güvenlik düzeni tamamen sona erdi. Yeni dönem, büyük güçlerin şantaj yaptığı, kurumların felç olduğu, güvenin sıfırlandığı ve uluslararası hukukun yok sayıldığı bir dönemdir. Konuşan kurallar değil, kaba kuvvet ve finansal güç olacak.

Latin Amerika'nın tarihsel yol ayrımı

Washington'un Venezuela'daki doğrudan müdahaleci tavrı ve Küba'ya yönelik enerji ablukasını bir imha savaşına dönüştürmesi, sermayenin jeopolitik alan üzerindeki mutlak hakimiyet kurma ve rakip sermaye bloklarını (özellikle Çin'i) bölgeden dışlama güdüsünün bir yansımasıdır.

Efecan Özcan

Latin Amerika, yeni bir sömürgecilik ve egemenlik arasında bir seçimle karşı karşıya. Bu seçim, işçilerin direncine ve sol güçlerin kararlılığına bağlı. Emperyalizmin hegemonya mücadelesi içinde hamleler yaptığı şu dönemde, Latin Amerika'nın ve diğer bölgelerin geleceğinin öncelikle işçilerin ve temsilcilerinin bağımsız gelişim haklarını savunma kararlılığına bağlı olacağını kabul etmek gerekir. Ne yazık ki, burada her şey yolunda gitmiyor.

Venezuela ise, bu ortamda kararlı politikalarıyla hep öne çıkmıştı. Ancak bu yılın başında askerî bir operasyonla Maduro'nun tutsak edilmesi zaten kötü giden yönetimin tamamen ABD'nin eline geçmesine neden oldu.

Çin–ABD ekonomik savaşı

Beyaz Saray, fetih planlarını açıkça sergiliyor. Trump, "Monroe Doktrini büyük bir olaydı, ama biz çok daha ötesine geçeceğiz. Şimdi buna Donroe Doktrini diyorlar," diye övünüyor. Washington, Küba, Kolombiya ve Meksika'yı açıkça tehdit ediyor.

Amerikan sermayesi, öncelikle Çin'i dışlamak anlamına gelen, yarımküre üzerinde tam kontrol istiyor. 21. Yüzyılın başından bu yana, Çin'in Latin Amerika ile ticareti 12 milyar dolardan 565 milyar dolara çıkarak 47 kat arttı. Amerika Birleşik Devletleri'nin bölgenin ithalatındaki payı 2000 ile 2024 yılları arasında yüzde 50'den yüzde 29'a, ihracatındaki payı ise yüzde 59'dan yüzde 45'e düştü. ABD ile Çin arasındaki gerilim artarken Arjantin, Pekin ile ortak bir radyo teleskobu inşa etme projesinden vazgeçmek zorunda kaldı ve Şili de gözlemevi projesini terk etti.

Meksika tüm bunların neresinde?

Meksika Devlet Başkanı ile ABD Başkanı arasındaki üst düzey güvenlik toplantıları, iki ülke arasındaki egemen ortaklık söylemi altında operasyonel entegrasyonun zirveye ulaştığını gösteriyor. Ülkenin çeşitli bölgelerinde madencilik, enerji ve altyapı projelerinin genişlemesi; toprakları kontrol eden, haraç alan, güvencesiz iş gücünü yöneten organize suç gruplarının varlığıyla birlikte görülüyor. Dolayısıyla, uyuşturucuyla mücadelenin askerîleşmesi, uluslararası sermaye için lojistik koridorların ve stratejik madencilik alanlarının istikrarını inşa etme ve güvence altına alma yönündeki daha geniş bir girişimin parçası oluyor. Uyuşturucu karteli El Mencho'nun öldürüldüğü operasyon bu zeminden okunmalıdır.

Gustavo Petro ve Trump arasında zorlu diplomasi

Gustavo Petro 3 Şubat'ta ABD'yi ziyaret etti. Görüşmelerin odağında uyuşturucu trafiği ve göçmen krizi bulunuyor. Trump, Kolombiya'dan gelen uyuşturucu akışını durdurmak için gümrük vergileri ve yardımların kesilmesi gibi tehditleri bir koz olarak kullanıyor. Petro ise bu sorunun çözümünde sadece askeri yöntemlerin değil, kırsal kalkınma ve sosyal reformların da gerektiğini savunuyor. İki lider arasındaki bu pazarlık süreci, Latin Amerika'daki sol hükümetlerin Washington'ın yeni dönem politikalarıyla nasıl bir denge kurmaya çalıştığını ortaya koyuyor.

Sonuç

Amerikan emperyalizmi, silah zoruyla Latin Amerika'ya bir arka bahçe statüsü dayatmak istiyor. Washington'un Venezuela'daki doğrudan müdahaleci tavrı ve Küba'ya yönelik enerji ablukasını bir imha savaşına dönüştürmesi, sermayenin jeopolitik alan üzerindeki mutlak hakimiyet kurma ve rakip sermaye bloklarını (özellikle Çin'i) bölgeden dışlama güdüsünün bir yansımasıdır. ABD, bölgeyi sadece bir pazar olarak değil, aynı zamanda Çin'in yükselen üretici gücüne karşı bir stratejik kale olarak yeniden kurgulamaya çalışırken, bu durum Latin Amerika işçi sınıfı üzerinde ağır bir kemer sıkma ve militarizasyon baskısı oluşturuyor.

ABD İç Güvenlik Bakanlığı ve bütçe krizi

Buğra Gültekin

ABD İç Güvenlik Bakanlığı (kısaca DHS), Kongre'nin bütçe üzerine uzlaşamamasını takiben, 14 Şubat'tan bu yana kısmî bir kapanma sürecine girdi. İlk bakışta basit bir mali meseleyle sınırlı olarak görünen bu kriz, ABD siyasal sistemi içerisinde ılımlı liberal düzenin temsilcileri olan Demokrat Parti ile MAGA otokrasisini ilmek ilmek işleyen Cumhuriyetçi Parti arasında bir sürtüşmenin tezahürüdür.

Krizin Kaynağı: Göçmenlik ve Gümrük Muhafaza Dairesi (ICE)

Ocak 2026'da Minneapolis'te ICE polislerinin iki ABD vatandaşını katletmesinin üzerine, sokaklarda süregelen ayaklanmanın yanı sıra, ABD siyasal rejimi içerisinde tartışmalara neden olmasıyla beraber Demokrat Parti'nin yeni bir dizi reform talebiyle bütçe tartışmasını sürdürmesine vesile oldu. Bu taleplerden birkaçı şunlardı:

Yargı Kararı Şartı: Özel mülke girişlerde arama emri zorunluluğu.

Maske Yasağı: Polislerin operasyon sırasında yüzlerini kapatmalarının engellenmesi.

Kimlik Sergileme: Polislerin isim ve sicil numaralarının üniformalarında görünür olması.

Üniformalara kamera takılması.

Paramiliter Ekipman Sınırı: Askeri teçhizat kullanımının kısıtlanması.

Bu, tamamıyla ortadan kalkması gereken Gestapo pratiğine karşı öne sürülen ılımlı ve asgari çözüm önerileri bile Cumhuriyetçi kanattan büyük bir tepkiyle reddedildi. ICE polislerinin yüzleri ve kimlikleri ifşa olmamalı; yaptıkları görüntülenmemeliydi. Bu polislerin güvenliğine tehdit unsurudur. Dahası, zaten o öldürülen ABD vatandaşları bunu haketmişti (ve daha fazlası hakedecek) çünkü, DHS bakanı Noem'e göre, onlar "yerel teröristlerdi."

Bu uzlaşmazlık, bütçe ödeneği sona eren bakanlığın, kısmî olarak kapanmasına yol açtı. Ancak 2025'te yürürlüğe giren Koca Şahane Bir Yasa ile çoktan önlemini almış iktidar, 170 milyar dolarlık devasa fon ile ICE operasyonlarının bütçe krizinden etkilenmeden yıllarca sürdürebilmesine olanak tanıyor. Bu kaynak sayesinde, Cumhuriyetçi kanadın reform taleplerine karşı rahatça durmasına vesile olurken, kapanma meselesi üzerinden yaşanan problemleri Demokratlara karşı savaşında kullanmaktan da geri durmuyor. Kapanma nedeniyle 260.000 personelin yüzde 90'ı maaşsız çalışıyor; yerel yönetimlere yapılan afet fonları askıya alındı; Global Entry gibi havalimanı hizmetleri durduruldu ve ulaşımda gecikmeler yaşanıyor. Elbette, iktidara göre, bütün bunlar Demokratların suçu.

Bu olay ICE'nin gittikçe eriyen meşruiyeti ve buna rağmen iktidarın, faşist pratiğinin en önemli aracını oluşturması hasebiyle, ICE üzerinden şiddet uygulama kapasitesinden ödün vermeme arayışı sistem içi siyasal düzendeki kırılmalara işaret ediyor. Hukuki sınırların uçlarında bulunan ve o sınırların ötesini sürekli gözleyen ve zorlayan iktidar, ABD'nın "eski rejimini" temsil eden kurumları ve kurallarıyla savaşmaya devam ediyor.

EKOLOJİ/KADIN/ÇOCUK

2026'nın talan bilançosu

Ekstraktivizm, bir coğrafyanın müşterek varlıklarının ekolojik denge ve yerel yaşam bütünüyle yok sayılarak sökülüp alınmasına deniyor. Çıkarılan her şey, en kısa yoldan küresel piyasalara ucuz hammadde olarak aktarılır.

Zeynep Küçükkeskin

Yeryüzünü yalnızca bir hammadde deposu olarak gören kalkınmacı akıl, bizi derin bir talan rejiminin içine sürükledi. Türkiye'nin dört bir yanına yayılan şantiyelerde, peş peşe açılan maden ocaklarında, zehre bulanan nehirlerde bunun izini görüyoruz. Kavramsal adıyla maruz kalınan tam olarak bir ekstraktivizm cenderesi. Ekstraktivizm, bir coğrafyanın müşterek varlıklarının ekolojik denge ve yerel yaşam bütünüyle yok sayılarak sökülüp alınmasına deniyor. Çıkarılan her şey, en kısa yoldan küresel piyasalara ucuz hammadde olarak aktarılır.

2026 yılına nasıl bir tahribat bilançosuyla girdiğimize bakmak bu sömürü çarkının ulaştığı o ürkütücü pervasızlığı görmek için önemli. Resmi kayıtlara göre sayısı yetmiş yedi bini aşan "ÇED muafiyeti" kararı var. Bu fütursuzluğun devamı olarak 2026'nın ilk iki ayında Maden ve Petrol İşleri Genel Müdürlüğü (MAPEG) tarafından 667 yeni maden sahası daha ihaleye çıkarıldı. Sadece Ocak ve Şubat aylarında ruhsatlandırılan alanların toplamı 660 bin hektarı aşıyor. Bu iki ay içinde İstanbul'un yüzölçümünden daha büyük bir coğrafyanın sermayeye açılması demek.

Üstelik sınır tanımayan bir pervasızlık söz konusu. Erzincan İliç'te siyanür felaketinin yaşandığı sahaya yalnızca beş kilometre mesafede yeni ihaleler düzenleniyor. Karadeniz'de onlarca köy doğrudan ruhsat sahalarının içinde bırakılıyor. Tarımsal üretimin ve ekolojik müştereklerin kalbi olan havzalar devasa açık ocaklara dönüştürülüyor.

Maden sahalarının kuşattığı ülke

Bugün Türkiye, maden sahalarıyla boydan boya kuşatılmış durumda. Ekolojik kırım ile sınıf sömürüsünün kesiştiği hat Sivas'tan İzmir'e, Manisa'dan Giresun'a tüm ülkede uzanan direnişlerde görünür hale geliyor.

Bugün Türkiye, maden sahalarıyla boydan boya kuşatılmış durumda.

İzmir ve Soma havzası bunun çarpıcı örneklerinden. Doğayı kuşatan saran devasa linyit ve kömür madenleri, bölgenin su kaynaklarını çekip zeytinlikleri yutuyor. Tarımı bitirilen ahalinin de elinden üretici vasfını söküp alıyor. Tarlasını cehenneme çeviren çok uluslu şirketler bu insanlara karanlığını dayatıyor. Fakat o karanlığın içinden itaatkâr bir kölelik yahut sinik bir kabulleniş çıkmıyor, çıkmayacak. Bugün Polyak Eynez madeninde ödenmeyen maaşları ve gasp edilen hakları için şalter indiren madenciler bu devasa sömürü makinesine kafa tutuyor.

Haritanın bir başka ucunda, Divriği'de de yine aynı ekstraktivist akıl var. Yıllarca dağların altından çıkarılan milyonlarca dolarlık demirle kasalarını dolduran şirketler, bugün "küçülme" bahanesiyle yeraltı faaliyetlerini durdurup 220'yi aşkın işçiyi işten çıkarabiliyor. Oysa OYAK ve Erdemir gibi devler yüksek kârlar açıklamaya devam ediyor. Yaşam alanı yok edilmiş bölge insanını açlığa mahkum etmek, emeğin nasıl kullan-at bir nesneye indirildiğinin açık göstergesi.

Doğanın metalaştırılması ile emeğin ucuzlatılması aynı çarkta

Yılın ilk aylarında yüzlerce yeni maden sahasının ihaleye açılması tesadüfi bir yatırım hamlesi olarak okunamaz. Bu adımlar hep birikim sürecini hızlandırma girişimi. Ruhsatlandırma süreçleri hızlanırken, ÇED mekanizması fiilen etkisizleşirken, hukuki denetim kanalları daraltılırken ortaya çıkan doğa talanının kriz yönetiminin teminatı haline getirildiği.

Bu süreçle toplumsal yapı da yeniden şekilleniyor. Maden sahalarının genişlemesiyle birlikte kırsal üretim geriliyor haliyle göç baskısı artıyor. Kendi toprağında tutunamayan insanlar ya büyük kentlerin güvencesiz emek piyasalarına ya da aynı şirketlerin maden ocaklarına yöneliyor. Böylece doğanın metalaştırılması ile emeğin ucuzlatılması aynı çarkta dönmeye devam ediyor.

Bu, iki başlıkta okunmalı diye düşünüyorum. Birincisi, artan ruhsat ve ihale sayılarıyla genişleyen ekstraktivist hat. İkincisi, bu hatta karşı yükselen toplumsal tepki. Soma'da ücret gaspına direnen işçiler, Karadeniz'de derelerini savunan köylüler, Ege'de zeytinlikleri için nöbet tutanlar; hepsi aynı saldırının farklı yüzleriyle karşı karşıya. Sahada görülen şey kalkınma anlatısından çok farklı. Çarkı durduracak güç ise toprağını ve emeğini aynı anda savunanların ortak iradesinde saklı.

"Kadın haklarına dönük saldırılar ve örgütlü kadın mücadelesi"

Uzun yıllardır ülkemizde sosyalist feminist mücadeleyi yükselten Mor Dayanışma, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü için "Kadın Haklarına Dönük Saldırılar ve Örgütlü Kadın Mücadelesi" raporu hazırladı.

Mor Dayanışma

Rapor 5 ilde kadınlarla birlikte gerçekleştirilen basın toplantılarında sunuldu. İstanbul, İzmir, Adana, Hatay ve Mersin'de kadınların maruz bırakıldığı koşulları verilerle gözler önüne seren raporda hem 8 Mart çağrısı yapıldı hem de somut talepler tekrarlandı.

"8 Mart bizim için yalnızca bir tarih değil; 8 Mart, kadınların yaşam hakkı için direndiği, erkek egemen düzene itiraz ettiği, kadın dayanışmasıyla yan yana geldiği bir mücadele günüdür. Bu yıl da 8 Mart'a hem ülkemizde hem dünyada patriyarkanın farklı biçimlerde örgütlenen sömürü ve şiddetine karşı mücadeleyi büyüterek giriyoruz." şeklinde başlayan rapordaki talepler şöyle sıralandı:

"Devlete, iktidara ve yerel yönetimlere görevlerini tekrar hatırlatıyoruz ve kadınların taleplerini yüksek söylemeye devam ediyoruz:

1. Kadın cinayetlerini ve erkek şiddetini önleme merkezleri acilen açılmalı, bu merkezlerin kuruluş ve işleyişine kadın örgütleri, feministler ve STK'lar dâhil edilmeli.

2.. 100.000 nüfusun üstünde olan her yerleşim yerine acilen kadın sığınma evleri acilen açılmalı ve ŞÖNİM sayıları artırılmalı.

3. İstanbul Sözleşmesi tekrar imzalanıp etkin şekilde uygulanmalı, İLO 190 sayılı İş Yaşamında Şiddet ve Tacizin Ortadan Kaldırılması Sözleşmesi acilen onaylanıp uygulanmalı.

4. 11. Yargı Paketi'nde tekrar önümüze getirilen LGBTİ'lara dönük nefret ve ayrımcılık yasası niteliği taşıyan politikalardan, "tutum ve davranışta bulunan, teşvik eden, öven ve özendiren kişi" gibi muğlak ifadelerle tüm varoluşları hedef haline getirmekten vazgeçilmeli.

5. Toplumsal cinsiyet eşitliği anayasal güvence altına alınmalı.

6. Koruyucu ve önleyici temel sağlık hizmetleri erişilebilir olmalı ve doğum kontrol yöntemleri ücretsiz ve yaygın hale getirilmeli, temel ihtiyaç olan regl ürünleri ücretsiz olmalı. Mücadelemiz sonucunda Sağlık Bakanlığı'nın 2026 için ücretsiz uygulamaya başlayacağız dediği HPV test ve aşı uygulaması acilen başlatılmalı.

7. Kadınlara tam zamanlı, güvenceli ve erkeklerle eşit ücret alacakları istihdam sağlanmalı.

8. Bakım hizmetleri kamulaştırılmalı; hasta ve yaşlı bakım evleri ve kreşler devlet tarafından açılmalı. Bu alanlarda erkeklerin çalışmasının "teşvik edileceği" düzenlemeler getirilmeli.

9. İnsanca, güvenceli ve onurlu bir yaşam için üretimde ücret eşitliği ve temel gelir güvencesi sağlanmalı. Temel ihtiyaçlardan alınan dolaylı vergiler kaldırılmalı ve artan oranlı servet vergisi koyulmalı.

10. Eğitimde, toplumsal cinsiyet eşitliği dersleri ilkokuldan üniversiteye kadar her kademede okutulmalı.

11. İnsanca ve güvenceli yaşam hakkı anayasal güvence altına alınmalı.

12. Erkek egemen, halkçı ve özgürlükçü olmayan despotik "laiklik" anlayışına karşı, halkçı, demokratik, cinsiyetsiz bir laiklik anayasal güvence altına alınmalı.

Biliyoruz ki; taleplerimiz ancak ve ancak örgütlü kadın mücadelemizle gerçekleşecektir. Tüm kadınları Mor Dayanışma'da örgütlenmeye, kadın dayanışmasını ilmek ilmek örmeye davet ediyoruz. Yaşasın kadın dayanışmamız, yaşasın örgütlü sosyalist feminist mücadelemiz."

Aklın yolu bir: Yasak değil koruma

Sedanur Uğur

Yaklaşık 2 yıldır Aile ve Sosyal Hizmet Bakanlığı'nın gündeminde olan "çocukların dijital bağımlılığı ve istismara yol açan dijital kullanıma dair" düzenleme karşımıza getirildi. Bu düzenleme 15 yaşından küçük çocukların aile izniyle bile sosyal medya hesapları açamaması ve gece internet kullanımını kısıtlamayı içeriyor. Bu kısıtlamayı platform sağlayıcıların düzenleme yapmasıyla uygulamayı planlayan Bakanlık yasaklamak dışında herhangi bir düzenlemeyi önüne koymuyor.

Birçok kurum ve kişi bu kararı destekleyen açıklamalar yapıyor. Sanki dijital kullanımın çocuklara verdiği/verebileceği zararlar engellenmeye çalışılmış ama başarılı sonuçlar elde edilemediği için son olarak yasaklama noktasına gelinmiş gibi.

İktidar ve ekibinin sorunlara karşı bakışı hep aynı: arka plandaki nedenlerin üzerinden atlayıp kendi politikalarına uygun adımlar atmak. Oysa bir sorunun ortaya çıkış nedenlerini çözmezsen sorunlar ortaya çıkmaya devam eder. Aynı bu yasaklarda olacağı gibi. Çocuklar ve özellikle de ergenlik dönemindeki çocuklar için yasaklar aşılmak için! Yaşlarını büyütüp hesap açmak, VPN kullanmak gibi pek çok şeyi zaten yapıyorlar, daha fazla yapacaklardır. Evet, dijital medya devasa bir sektör ve bu pervasız sektör çocukları ayırmıyor, onlar da birer "müşter, kullanıcı"! Var olan haliyle çocuklar için zararları epey fazla. Çocukların odak süresi kısalıyor, pek çoğu siber zorbalığa uğruyor, gerçeklik algıları değişiyor, fiziksel yapıları zarar görüyor vb.

Ancak bu zararları engellemekle çocukların haber alma, oyun oynama ve katılım hakkını yok sayan yasaklamaları birbirine karıştırmamak gerekir.

Peki nasıl yok olacak?

Öncelikle şunu kabul etmeliyiz, teknolojik gelişmeler ve bunun çevresinde değişen dönüşen alışkanlıklar ve iletişim biçimlerinden çocukları soyutlamak mümkün değil. Pandemiden sonra eğitimin dijitale taşınmasının yoğunlaşması günümüzde hala devam ederken; bilgiye ulaşım, haber alma ve haberleşme dijitalden hızlı bir şekilde yapılıyorken çocukların dijital kullanımını engellemek imkânsız.

Tüm bunları ve riskleri göz önüne alarak teknoloji çağının içine doğan çocuklar için eğitimin, oyunun, haber almanın dijital entegrasyonunu sağlamak gerekiyor. Bu bakış her şeyi dijital kullanımına uygun uyarlamayı değil, gerçekliği kabul ederek gerçekçi çözümler bulmayı getirecektir.

Ne yapmalı?

Bu entegrasyonu dijital kullanımda yasaklar ve engeller koyarak sağlayamayız. Çocukların ihtiyaç ve hakları sağlıklı biçimde nasıl hayata geçirilebilir sorusuna yanıt aramak gerekiyor.

1.En önemli adım çocukların temel haklarının hayata geçmesi: Beslenme, barınma, sağlığa erişim gibi en temel hakların yoksullukla birlikte giderek zayıflatılması çocukların yaşamını doğrudan etkiliyor. İşçi mahallelerinde sokakta oyun alanı dahi bulamayan çocuklar için ekranlar neredeyse tek seçenek. Öncelikle tüm çocukların yaşam koşullarının eşitlenmesi hedeflenmeli.

2.Birçok platform çocuklar için uygun olmayan içerikler bulunduruyor. Çocukların ulaşabileceği platformların çocuklar için uygun içeriklerle hazırlanmalı. Bu noktada platformun maddi çıkarları değil çocuğun hakkı gözetilmeli.

3.Çocukların dijital kullanımda ihtiyaçlarının dışına sınırlama koymak önemli. Eğitim, sosyalleşmek, oyun oynamak için dijital kullanımlarına yeterli süre çocuklarla birlikte belirlenmeli. Aynı zamanda kişisel hesapları varsa kapalı hesap olarak yürütülmeli ve tanınmayan kişilerce takip edilmemesi sağlanmalı.

Tek başına yasaklamaların sorunları çözmeyeceği açık. O halde bizlerin de çocukların güvenli dijital medya kullanımında yasaklayıcı değil destekleyici, güçlendirici olması şart.

PARTİ'DEN

İzmir Gültepe'de halk toplantısı

İzmir Gültepe Mahallesi'nde "Bölüşümde adalet, kentte adalet" konulu halk buluşmamızı gerçekleştirdik. Semtimizde yaşadığımız sorunları birlikte konuştuk, birlikte tartıştık. Atamer Mahallesi'nde Onat Tüneli'nde yaşanan hasar ve Gültepe'nin tamamını kapsayan kentsel dönüşüm süreci başta olmak üzere mahallemizi ilgilendiren konuları; mahalleli, muhtarlarımız, yöre derneği temsilcileri ve avukat dostlarımızın katkılarıyla ele aldık. Hem bilgilendik hem de çözüm yollarını birlikte aradık. Bu buluşmalar; bölüşümde adalet, kentte adalet ve yerinde dönüşüm mücadelemizi kazanana kadar devam edecek. Tüm Gültepelileri, muhtarlarımızı ve kurum temsilcilerini bu mücadeleyi birlikte büyütmeye çağırıyoruz.

Smart Solar Grevi zaferle bitti

22 Ekim 2025 tarihinden beri grevde olan Smart Solar işçileri haklı mücadelelerini zaferle sonuçlandırdı. 113 gündür zorlu kış koşullarına rağmen fabrika önünde direnen 262 işçi imzalanan toplu iş sözleşmesi ile iş başı yaptı.
113. gününde zafere ulaşan grevin zafer halayını işçilerle birlikte fabrika önünde çektik. Direnen metal işçileri kazandı! Yaşasın Smart Solar işçilerinin direnişi!

UMUTSUZLUĞA DEĞİL TÖP'E ÖRGÜTLEN
HAYDİ ŞİMDİ
FORMU DOLDUR, TÖP'E ÜYE OL,
ÇETE DÜZENİNİN YIKILIŞINA ÖRGÜTLÜ MÜCADELE İLE
İMZANI AT!
Form için kodu tarat
TÖP | TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

toplumsal özgürlük
Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Savaş Çiçek
Adres: İstiklal Cad. Balo Sok. Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00

Parti yemekleri coşku ile devam ediyor

AKP-MHP hükümetinin sermaye emrinde olduğunu herkese gösteren 2026 yılı için hazırlanan bütçe toplumsal tepkiye ve muhalefetin ret oyuna rağmen meclisten geçti. Toplumsal Özgürlük Partisi olarak hazırlanan bütçenin halkın değil sermayenin bütçesi olduğunu anlatan ve ülke çapında örgütlenen bir kampanya ile sokaklara çıkmıştık. Kampanya kapsamında meydanlarda, pazarlarda, iş yerlerinde, fabrika önlerinde 2026 bütçesinin halka bir şey vaad etmediği, bütçede adaletin olmadığı ifade edilerek herkes bu düzene karşı mücadeleye davet edilmişti. Hazırlanan bildiriler, duvar gazeteleri ve stant çalışmaları ile bu gerçek halka anlatıldı. Bütçenin meclisten geçmesiyle birlikte kampanyanın finali illerde gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi ve adalet mücadelesine devam çağrısı yapıldı.

İZMİR

ADANA

6 Şubat anmaları

Depremin üzerinden üç yıl geçti. Ortada ne verilen sözlerin karşılığı var ne de normalleşen bir hayat var. Kızılay'ın stoktaki çadırları dağıtmak yerine satmasını, iletişim en hayati ihtiyaçken internetin kasıtlı olarak yavaşlatılmasını, kurtarma ekiplerinin sahaya geç intikal etmesini, üç yıldır bitmeyen geçici barınma sorununu, altyapı yapılmadan konut teslim töreni düzenlenmesini, yıkılan binaların sorumlularının birer birer tahliye edilmesini, depremzedenin elektriğini kesip, dağıtım şirketlerini kollayan sistemi, kaybolan çocukların akıbetinin hala açıklanmamasını affetmediğimizi sokaklarda haykırdık. İstanbul'dan Hatay'a binlerce insan bu yıl da 6 Şubat depremlerinin yarattığı yıkımın ve ardından yaşananların sorumlusu olan iktidara karşı sokaklardaydık.

İZMİR

GELENEĞİN MİRASI

İsmet Demir'den Adanalı Sarı Kemal'e

Uzun zamandır sendikal hareketin içinde olduğu kriz İsmet Demir gibi karakterleri hayal ürünü bir roman kahramanı olarak algılamamıza neden olabilir. Ama bugün işçi sınıfı mücadelesinden bahsedebiliyorsak o ve onun gibi kahramanlar sayesindedir. İsmet Demir'in süper ya da doğa üstü güçleri yoktu. Aksine, fotoğraflarına ve hakkında yazılanlara bakarsanız onun çapulcuya benzeyen zayıf ve sağlıksız görünüşü bir mit yaratmaktan oldukça uzaktır. Onu efsaneleştiren sıradan bir işçiden farksız olması ve bu sıradanlığıyla örgütlenmesi en zor kesimlerden biri olan inşaat işçilerini örgütlemesiydi. Örgütlenmenin sırrı da o sıradanlıkta gizliydi.

Yalınayak İsmet

Adı inşaat işçilerinin örgütü olan Yapı İşçileri Sendikası ile özdeşleşen İsmet Demir'in ilk önderliğini yaptığı yürüyüş ona ilk lakabını da kazandırır: Yalınayak İsmet. 1962 yılında "Açların Yürüyüşü" olarak anılan ve beş bin inşaat işçisinin iş kolundaki işsizliğe çare bulunması için Ankara'da Meclis'e yalınayak yaptığı protesto yürüyüşüdür bu.
Aynı yıl Ereğli Demir Çelik Fabrikası inşaatında işçilerin yaşadığı insanlık dışı durumlara karşı başlayan örgütlenme çalışması İsmet Demir'in organize ettiği büyük bir miting ile sonuçlanır. Erdemir tarihine geçer bu miting.
İnşaat sezonu olan yaz ayları İsmet Demir ile birlikte direnişlere sahne olur. 1965 Ambarlı Santralı, 1966 Adana Petrol Boru Hattı, 1967 Kadıncık Barajı, 1968 İzmit Petro-Kimya, 1969-70 Aliağa Rafinerisi ve 1974 İskenderun Demir Çelik Fabrikası inşaatlarında yaşanan direnişler İsmet Demir'e en bilinen lakabını kazandırır: İşçilerin Kartalı.
Dilden dile anlatılan hikayeleri efsane mertebesine yükselir. Derler ki Petrol Boru Hattı grevinin sonunda, şirketin müdürü İsmet Demir'in elini sıkıp "helal olsun sana yendin bizi" dedikten sonra Fransız bayrağını indirip onun yarım ayakkabılarından birini direğe çeker. Diğer ayakkabısını da Fransa'ya müzeye yollar. İşçiler böyle anlatırlar hikayeyi. Onu efsaneleştiren tam da işçilerin ona duydukları sonsuz güvendir. Yiğit namıyla anılır Kişisel mücadele tarihinde bir dolu lakabı olur İsmet Demir'in. Lakaplarının her biri adeta onun madalyalarıdır. "Yalınayak İsmet", "İşçilerin Kartalı", "Kumandan" işçilerin, dostlarının taktığı lakaplardır. "Sarhoş İsmet", "Komünist İsmet" ise patronların.
Ama bilmezler ki onu aşağılamak için taktıkları bu lakapların onu daha da yücelttiğini. "Sarhoş İsmet"tir; Ama bu lakabı ona takan patronlar ve patron sendikacıları gibi lüks pavyonlarda değil işçilerle birlikte oturur içer. "Komünist İsmet"tir; Yolu Hikmet Kıvılcımlı ile kesişmiş ve kurtuluşun sosyalizmde olduğuna inanmış bir devrimcidir. Bunu gizlemez. Deniz Gezmişlere ve nice devrimciye sendikanın kapılarını açar. Patronların ondan bu kadar korkmaları boşuna değildir.

Adanalı Sarı Kemal

Bugün işçi sınıfını sendikal bürokrasinin bataklığından kurtarıp patronların karşısında dimdik durduracak güç tam da İsmet Demir'in yürüdüğü yoldur. İsmet Demir'in yolundan yürüyen, onun yanında sınıf çalışmasının inceliklerini öğrenen emekçilerden birisi de geçtiğimiz yıl kaybettiğimiz Kemal Sarın, namı diğer Adanalı Sarı Kemaldir.
Adanalı Sarı Kemal Kıvılcımlı geleneğinin işçi sınıfı içine kök salmış neferlerinden bir tanesiydi. 68'den 12 Eylül'ün karanlık günlerine kadar yılmadan fabrikalarda, atölyelerde, işçi kahvelerinde, birahanelerde kısaca işçiler neredeyse orada olarak sınıfı örgütlemek için emek harcadı. İsmet Demir'in işçi sınıfı içinde var ettiği örgütlenme geleneğini aynı onun "sıradanlığında" sürdürdü.
İsmet Demir'i ve Adanalı Sarı Kemal'i ölüm yıl dönümlerinde saygıyla anıyoruz. Onların geleneğini sürdürmek onlara olan borcumuzdur.